

Ročník VII.

Na osemnástu nedeľu v Cezročnom období 5. augusta 2007

týždeň 32.

O láske k Bohu...

Z diela svätého biskupa Alfonza Márie de' Liguori

O láske ku Kristovi

Celá svätosť a dokonalosť duše spočíva v láske k Ježišovi Kristovi, nášmu Bohu, nášmu najvyššiemu dobru a nášmu Vykupiteľovi. Úlohou lásky je spájať a chrániť všetky čnosti, ktoré robia človeka dokonalým.

Vari si Boh nezaslúži všetku našu lásku? Miluje nás od večnosti. „Uváž, človeče, - tak sa nám prihovára -, že ja som bol prvý, kto ťa miloval. Ešte si neuzrel svetlo sveta, ba ani svet ešte nejestvoval, a ja som ťa už miloval. Odkedy som, odvtedy ťa milujem.“

Keďže Boh vedel, že dobrodenia priťahujú človeka, chcel si ho svojimi darmi pripútať v láske: „Aby ma ľudia milovali, chcem ich chytiť do takých sietí, do akých sa chytiť dajú: do pút lásky.“ A tak sem smerovali všetky dary, ktorými zahrnul človeka. Keď mu daroval dušu na svoj obraz, obdarenú pamäťou, rozumom a vôľou, keď mu dal telo, vybavené zmyslami, aj keď pre neho stvoril nebo a zem a také množstvo vecí, toto všetko urobil z lásky k človeku, aby všetky tieto stvorenia slúžili človeku a aby zasa človek za toľké dobrodenia miloval jeho.

Bol ochotný dať nám nielen tie krásne tvory, ale aby si získal našu lásku, šiel tak ďaleko, že sa nám celý daroval. Večný Otec šiel tak ďaleko, že nám dal svojho jediného Syna. A čo urobil, keď videl, že sme všetci pre hriech mŕtvi a bez jeho milosti? Jeho veľká ba, ako hovorí Apoštol, jeho nesmierna láska voči nám ho hnala a poslal svojho milovaného Syna, aby za nás zadostučinil a povolal nás späť k životu, ktorý sme stratili hriechom.

Tým, že nám daroval Syna, ktorému neodpustil, aby mohol odpustiť nám, daroval nám všetko dobré: milosť, lásku i raj; lebo toto všetko je určite menšie ako Syn: „Keď on vlastného Syna neušetril, ale vydal ho za nás všetkých, akože by nám s ním nedaroval všetko!?“

Z Vyznaní svätého biskupa Augustína

Celú svoju nádej vkladám do tvojho veľkého milosrdenstva. Kde som ťa našiel, že som ťa poznal? Nebol si v mojej pamäti predtým, ako som ťa poznal. Kde som ťa teda našiel, že som ťa poznal, ak nie v tebe nad sebou? Na nijakom mieste. Vzďaľujeme sa a približujeme sa, ale na

nejakom mieste. Ty, Pravda, vedieš všade všetkých, čo sa s tebou radia, a naraz odpovedáš všetkým, čo sa radia o rozličných veciach.

Ty odpovedáš jasne, ale nie všetci ťa jasne počujú. Všetci sa radia, o čom chcú, ale nie vždy počujú, čo chcú. Tvojím najlepším služobníkom je ten, kto netúži tak veľmi počuť od teba, čo sám chce, ale skôr chce to, čo počul od teba.

Neskoro som ťa začal milovať, Krása taká dávna a taká nová, neskoro som ťa začal milovať! Ty si bol vnútri a ja vonku a tam som ťa hľadal. Oškľivo som sa vrhal na krásne veci, ktoré si stvoril. Bol si so mnou, a ja som nebol s tebou. Držalo ma ďaleko od teba to, čoho by nebolo, keby to nebolo v tebe. Voľal si a kričal a preboril si moju hluchotu. Žiaril si, skvel si sa a zahnal si moju slepotu. Šíril si vôňu, ja som si jej vdýchol a dychtím po tebe. Okúsil som a teraz som lačný a smädný. Dotkol si sa ma a zahorel som túžbou po tvojom pokoji.

Keď sa primknem k tebe celou svojou bytosťou, nikdy nepocítim bolesť ani námahu; môj život sa prebudí celý naplnený tebou. Veď koho ty naplňuješ, toho aj dvíhaš. Keďže ešte nie som naplnený tebou, som si na ťarchu. Moje radosti hodné oplakávania zápasia s mojím radostným smútkom. A neviem, ktorá strana víťazí.

Beda mi! Pane, zmiluj sa nado mnou. Moje zlé smútky zápasia s dobrými radosťami a neviem, ktorá strana víťazí. Beda mi! Pane, zmiluj sa nado mnou. Beda mi! Pozri, neskrývam svoje rany. Ty si lekár, ja som chorý. Ty si milosrdný, ja biedny.

Či nie „je skúškou život človeka na zemi“?! Kto by chcel nepríjemnosti a ťažkosti? Prikazuješ ich znášať, nie milovať. Nik nemá rád, čo znáša, aj keď rád znáša. Hoci sa raduje, že znáša, bol by radšej, keby nebolo toho, čo znáša. Túžim po šťastí v nešťastí a bojím sa nešťastia v šťastí. Kde je tá prostredná cesta, na ktorej život človeka nie je skúškou? Beda šťastiu tohto sveta; beda a ešte raz beda pre strach z nešťastia a pre pominuteľnosť radosti! Beda nešťastiu tohto sveta; beda, prebeda a ešte raz beda, pre túžbu po šťastí a preto, že samo nešťastie je tvrdé a trepezlivosť troskotá. Či nie „je“ bez prestania „skúškou život človeka na zemi“?

A celá moja nádej je iba v tvojom veľkom milosrdenstve.

FERKO ŠELINGER

V ČASE POSÚVANIA ČASU

*Pomôž nám, Pane, ostať, pomôž,
v búrkach života na plti,
túžby opreté o meč, o nôž
nech prvá vlna pohltí.*

*Dážď milosti nech na zem padá
a slnko lásky hreje nás.
Ak zvolíme si chodník hada,
zdvihni svoj prst a sprísni hlas,*

*kým hriešne chůtky neoslbnú,
kým nenájdeme správny smer.
Pokojom naplň dušu hladnú,
zažeň pýchu od prahu dvier*

*a veď nás, najmä vo chvíľach takých,
keď diabol vyjde zo skrýše.
Dopraj nám čas na ľútosť,
nádyh, keď viera slabne, kolíše.*

*Sme predsa tvoji, tvoji večne,
nuž ako dosiaľ s nami buď,
veď nás ako čln prúdy riečne
a našu slabosť neodsúď.*

*Buď milosrdný k svojim dieťkam,
keď posúva sa kalendár,
ja potom svoje hymny pretkám
nitkami vďaky za ten dar.*

*Obráť k nám svoje oči, Pane,
keď začuješ náš plač a vzdych.
A to, čo ty chceš, nech sa stane
teraz i v rokoch budúcich...*

Prečo sa turista príliš nezaťažuje a berie si na cestu len to najnutnejšie? Náš život je podobný turistovmu počínaniu. Je pravda, že veľa vecí je dôležitých, dobrých a nevyhnutných. Nemôžu však byť cieľom. Nemôžu zatieniť Boha a spásu ani iného človeka.

Najvyšším zákonom je Boží zákon lásky. Najvyššou láskou je nájsť dobro medzi zlom. Najvyšším životopisom je žitie písané láskou. Najvyššou diplomaciou je mierová zmluva so svojim svedomím. Najvyšším umením je vybudovanie mosta nad riekou smrti.

Čas prázdnin a dovoleník je príležitosťou na prehodnotenie spôsobu života. Je čas zastaviť sa, kým žijeme a pokiaľ môžeme. Naše priority však ešte nemusia byť v súlade s plánom, ktorý má s nami Boh. On neodsudzuje človeka, ktorý niečo má, vie, znamená, ale všetko musí slúžiť na spásu človeka. Sme vyzvaní stať sa bohatými pred Bohom. On nás upozorňuje na nebezpečenstvá.

Istý perzský kráľ povolal k sebe mudrcov, aby sa poučil. Pýtal sa: „Čo je najväčšia ľudská bieda?

Všetci okrem jedného odpovedali:

„Staroba, choroba a chudoba.“ Inú odpoveď mal iba Mihir, známy nielen svojou múdrosťou, ale i čnostným životom, a ten povedal: „Podľa mňa najbiednejší je ten, kto je na konci života a nemôže si spomenúť na nijaký dobrý skutok. Najväčším bedárom je človek, ktorý má nádej iba v tomto živote.“

Pravdivé sú Ježišove slová:

„Lebo aj keď má človek hojnosť všetkého, jeho život nezávisí od toho, čo má“ (Lk 12. 15).

Kto sa sebakriticky skúma, musí priznať, že má veľa chýb, ktoré mu prekážajú na ceste k dokonalosti. To platí aj vo vzťahu vlastníť a mať. Azda by sme sa mali zbaviť opovážlivého spoliehania sa na Božie milosrdenstvo a svojej hlavnej chyby, hriechu či toho, čo nám zabláňa pohľad na Boha, a to môže byť aj mamona. Nikto z nás nemôže o sebe tvrdiť, že nemá nič, čo by mal rozhodne nechať a za každú cenu sa toho zbaviť.

Almužna z čistého a úprimného srdca je cesta k dokonalosti, cesta, ako nasledovať Ježiša.

Eubomír Stanček

Všade, kde ľudia milujú ľudí, je to dielo Božie a je tu prítomný Boh. Kto žije v láske, či je veriaci, alebo neveriaci, žije vedome alebo nevedome v magnetickom poli Boha, ktorý je Láska.

Boh je prítomný v každom človeku, ktorý ťa má rád, ktorému stojíš za náhamu, ktorý s tebou kráča a zostava s tebou, keď sa zvečeri. Boh sa na teba pozerá očami každého človeka, ktorý má pre teba pochopenie.

Boh je prítomný v každom dobrom slove, ktoré ťa uteší a podporí. Je v ruke na tvojom pleci, ktorá ti dodáva odvalu a láskavo ťa napomína, ak sa dáš na krivé chodníčky.

Boh je prítomný v ústach, ktoré ťa s láskou bozkávajú. Je to teplo jeho srdca, ktoré cítiš v objatí. Kde v ľudskom srdci prebýva láska, tam ľudia môžu hovoriť zmysluplne o Bohu a navzájom si rozumieť.

Ľudia snívajú o budúcnosti. Prichádzajú nové časy.

Na horizonte sa zjavuje znamenie nádeje.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Sväté omše v 18. týždni cezročného obdobia

6.VIII. pondelok

18.00 za farníkov – **Premenenie Pána - sviatok**

7.VIII. utorok

18.00 + Fabián Jurčovič (30 dní)

8.VIII. streda

18.00 + rodina Blahútová a Hrdličková

10.VIII. piatok

18.00 + Terézia Stojkovičová

11.VIII. sobota

18.00 + Ján Stojkovič a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 285- 324

12.VIII. 19. nedeľa v cezročnom období

8.00 za zdravie a Božiu pomoc

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

6.VIII. pondelok	Premenenie Pána - sviatok
7.VIII. utorok	sv.Sixtus II. pápež a spol., mučeníci, Kajetán, kňaz
8.VIII. streda	sv.Dominik, kňaz
9.VIII. štvrtok	sv.Terézia Benedikta z Kríža, panna a mučenica, spolupátrónka Európy
10.VIII. piatok	sv.Vavrinec, diakon a mučeník
11.VIII. sobota	sv.Klára, panna

Sväté prijímanie je ako vtelenie Božej lásky vo vás a ako ohnisko, ktoré vás bude rozohrievať počas dňa.

Sv Peter Julián Eymard

OHEŇ DUCHA

Ešte pred svojim nanebovstúpením, teda práve keď mal viditeľne opustiť tento svet, sľúbil Pán svojim učeníkom, že s nimi zostane až do konca sveta (porov. Mt 28,20). A keď videl, akí boli apoštolí smutní z vidiny jeho odchodu k Otcovi, prisľúbil, že im pošle iného Tešiteľa, Ducha Svätého. On už s nimi bol, ale mal sa stať prítomným ešte iným, vnútornejším spôsobom (porov. Jn 14,15-17). Nezvyčajné je na tom to, že obe prisľúbenia sa mohli splniť len vtedy, keď Ježiš vystúpi k Otcovi. Zmizol im z očí, aby mohol byť prítomný iným spôsobom, a to nielen pre malú skupinku ľudí, ale pre celé ľudstvo, a dokonca v srdci každého, kto v neho uverí.

Tieto dva prisľuby jeho prítomnosti medzi nami spolu tajomne súvisia a jeden s druhým sa navzájom dopĺňajú. Vo svojom liste k Roku Eucharistie Ján Pavol II. napísal: „Eucharistia je tajomstvom prítomnosti, prostredníctvom nej sa najvznešenejším spôsobom uskutočňuje Ježišov prisľub, že s nami zostane až do konca sveta.“

Nenechal nás teda samých a opustených, nenechal nás ani len s našimi vlastnými silami a napospas našim obmedzeným nápadom. Neustále nás sýti svojím telom a krvou a naplňa nás svojím Duchom. Skrže prijatie Eucharistie sa stále znovu obnovuje náš zmluvný vzťah s Kristom, ktorý začal v krste, a rovnako sa na nás stále vylieva Duch Svätý, ktorého sme osobitným spôsobom prijali v krste aj vo sviatosti birmovania. Každá účasť na Eucharistii je pre nás teda obnovou krstu aj birmovania.

Svätý Efrém Sýrsky, nazývaný tiež „harfa Ducha Svätého“, napísal: „Vezmite a jedzte s vierou, bez okolkov, vždy to je moje telo, a ten, kto ho je s vierou, je spolu s ním oheň božského Ducha.“ Neskôr v podobnom zmysle povedal: „Dávam vám napiť vína, ktoré je zmesou ohňa a Ducha.“ Nezostáva nám iné, ako vedome sa otvoriť pre tento oheň Ducha, ktorý nám chce Pán denne odovzdávať skrze svoje vlastné telo a krv.

P. Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Žijeme v časoch, ktoré ponúkajú človeku mimoriadne zážitky. Cirkev mu ponúka návod, ako premeniť jednotvárnosť všedného života. Vedie ho na horu Tábor a ukazuje mu premeneného Ježiša Krista. Premenenie Pána na hore muselo byť pre tam prítomných apoštolov úžasným zážitkom, na ktorý nikdy nezabudli. Svätý apoštol Peter spomína na tento okamih vo svojom druhom liste slovami: Veď sme nesledovali vymyslené bájky, keď sme vás oboznámili s mocou a príchodom nášho Pána Ježiša Krista, ale sami sme boli očitými svedkami jeho veleby. On dostal od Boha Otca česť a slávu, keď mu z velebnej slávy zaznel hlas: „Toto je môj Syn, môj milovaný, v ktorom mám zaľúbenie.“ A tento hlas sme my počuli i zaznel z neba, keď sme boli s ním na svätom vrchu. Tým je aj prorocké slovo pre nás pevnejšie (2 Pt 1, 16 - 18).

Tento výnimočný zážitok upevnil vieru apoštolov Ježišovo premenenie bola jedna z lekcii v čase, keď to apoštolí najviac potrebovali. O premenení Pána hovoria traja evanjelisti Marek, Matúš a Lukáš. Ich výpoveď je takmer totožná, to znamená, že na opis udalosti použili spoločný zdroj alebo jeden druhého ovplyvnili. Evanjelista Matúš premenenie Pána spája s Petrovým vyznaním viery, na ktoré Ježiš nadviazal prvým predpovedaním svojho utrpenia a uistením, že po ceste kríža ho budú musieť nasledovať i všetci učeníci. Ježišove slová o utrpení naplnili apoštolov neistotou. Začala Ježišovou otázkou: Za koho pokladajú ľudia Syna človeka (Mt 16, 13)? Apoštol Peter vyznal za všetkých: Ty si Mesiáš, Syn živého Boha (Mt 16, 16). Mesiáš, ktorého očakávali bol medzi nimi. Ich predstavy boli rôzne. Nevedeli si predstaviť, ako môže Mesiáš trpieť a možno mali o ňom falošnú predstavu. Aby sa zbavili svojej falošnej predstavy, potrebovali jednu lekcii. Oni si totiž predstavovali Krista ako vysloboditeľa vyvoleného ľudu spod nadvlády Rimanov. Ich predstavy sa spájali skôr s národnými a pozemskými nádejami vyvoleného národa. Týchto predstáv sa zbavili až po Ježišom zmŕtvychvstaní. Preto sa Ježiš pred nimi premenil, aby do ich duše vliadol odvahou. Až tu rozohnal ich pochybnosti, tým, že vstúpil do nového stavu premeny.

Premenenie na vrchu je pre Ježiša a jeho učeníkov prípravou na konečné premenenie, ktoré sa uskutoční utrpením, krížom a zmŕtvychvstaním. Na vrchu Tábor zažili učeníci ukážku Božej veleby.

Vrch Tábor má v Ježišom živote dôležitú úlohu. Ide o horu, miesto blízkosti s Bohom. Vrch v Biblii, ale aj v mimo biblických prameňoch je významným miestom stretnutia človeka s Bohom - Sinaj, Karmel, Sion zohrávajú veľmi dôležitú úlohu v dejinách spásy. Aj za čias Ježiša mal vrch svoj význam. Ježiš ta prichádzal často, aby sa modlil a posilnil vieru apoštolov. Udalosť vystúpenia Ježiša s učeníkmi. Je podobná starozákonnej udalosti v Knihe Exodus. Zdá sa, akoby Ježiš chodil po stopách Mojžiša, ktorý v kruhu spolupracovníkov ide k vrchu Sinaj (Ex 24, 1 - 9). Aj ich zážitky stoja blízko seba s tým rozdielom, že namiesto Pánovej slávy je viditeľná Ježišova sláva. Pán Ježiš však žiarí ináč, on neodráža Božiu slávu ako Mojžiš, ale sám ju vyžaruje. Žiarí nebeskou slávou.

Podobne ako Mojžiš aj Ježiš sa so svojimi učeníkmi zdržiava na vrchu. V osobe vyvolených apoštolov berie celé ľudské pokolenie na vrch, na ktorý by sa svojimi vlastnými silami nikdy nedostalo. Vrch je vždy miestom Božieho zjavenia a osobného stretnutia s ním. Pomocou symbolov - žiariace slnko, biely odev - predstavuje Ježiš obraz svojho osláveného tela. Človeka v posväcujúcej milosti môžeme charakterizovať tými istými znakmi, aké sprevádzali Ježiša pri premenení. Podľa pápeža Pia XII. byť „dobrým kresťanom“ znamená, ani na minútu nestrátiť posväcujúcu milosť svojej duše, a byť neustále s Ježišom. Žalmista túto myšlienku vyjadril slovami: O jedno prosím Pána a za tým túžim, aby som mohol bývať v dome

Pánovom po všetky dni svojho života, aby som pociťoval nehu Pánovu a obdivoval jeho chrám (Ž 27, 4).

Známy taliansky maliar Rafaelo namaľoval obraz, ktorý predstavuje premenenie Pána na hore. Jeden z apoštolov má zdvihnutú ruku a ukazuje na horu Tábor. Na tejto hore vidieť aj troch apoštolov, ktorých tváre prezrádzajú šťastie. Dá sa z nich priam vyčítať to, čo povedal apoštol Peter:

Pane, dobre je nám tu! Trocha vyššie vidieť Krista, ktorého tvár žiari ako slnko a jeho rúcho ako jas svetla. Tento veľký umelec chcel svojim obrazom povedať, že tam kde niet Krista, kde vládne diabol, zlo nepokoj, tam je už len bieda a utrpenie, proti ktorému sú ľudia bezmocní. Toto hovorí výjav pod horou. Ruka ukazujúca na horu zasa hovorí, že pravé šťastie je len tam, kde je Kristus, ktorý je nielen pravým človekom, ale aj pravým Bohom. A naozaj, čo je šťastnejšie, čo vznešenejšie, čo lepšie, ako byť s Bohom, stať sa mu podobným a byť vo svetle? Určite každý z nás, keď v sebe bude mať Pána Boha a premení sa podľa jeho božského obrazu, s radosťou zvolá: „Dobre je nám tu“, kde je radosť, blaženosť, kde je v srdci všetko pokojné a jasné, kde možno vidieť Boha. Keď učeníci videli premeneného Ježiša, boli touto mimoriadnou udalosťou ohromení. Božia blízkosť, ktorú zažili na Hore premenenia, mala posilniť ich vieru a vliať im odvalu ist' za Majstrom. Podobne ako učeníkom, aj nám dáva Boh oblažujúce a posilňujúce chvíle. Preto je potrebné počúvať Pánov hlas, zastaviť sa v modlitbe, vytvoriť si živý vzťah s Ježišom. Ak už vieme niečo o Kristovi, vedzme aj to, že vieme o ňom stále málo. Ak sme odmerali jeho veľkosť, tak je nekonečne väčšia, než ju poznáme. Ak sme pociťovali jeho dobrotu, pamätajme, že je v ňom nekonečne viac tej, ktorú sme ešte nezakúsili. Ježiš sa pred očami učeníkov premenil, aby posilnil ich vieru.

Z tajomstva premenenia môžeme zakúsiť niečo z tej žiary, ktorá nám môže dať silu na našej ceste k Bohu. Táto cesta je často cestou utrpenia a kríža, ale na nej nikdy nie sme sami, lebo Ježiš stojí po boku každého človeka. Práve z tejto istoty môžeme načerpať novú nádej, že sa Božia moc môže prejavíť v našich slabostiach aj odvalu kráčať cestou, ktorú si zvolil náš Pán, aby sme sa stali svedkami zmŕtvychvstania.

Daniel Vachan „Blumentál“

OSLÍK Jedného dňa sa vybral otec so svojim synom na trh. Otec sedel na oslíkovi a chlapec kráčal povedľa. Okoloidúci ľudia si hovorili: „Strašné veci sa dnes dejú. Veľký a silný sedí na chrbte zvierat'a, kým malý musí kráčať.“ A tak otec zostúpil z osla a sadol si syn. O chvíľu stretli ďalších ľudí. Prekvapene sa na nich dívali a poznamenali: „To je strašné. Otec ide peši a chlapec si spokojne sedí.“ Len čo si obidvaja sadli na oslíka, už počuli hlasy ďalších ľudí: „Tí ľudia nemajú ani trochu súcitu. Dvaja sedia na jednom zvierati.“ A tak zoskočili dolu a obaja kráčali vedľa oslíka. Keď sa onedlho stretli s tými, ktorí sa vracali z trhu, počuli za sebou smiech: „Blázni. Zviera nič nenesie a oni obaja kráčajú vedľa neho.“

Nájsť chybu Je celkom jednoduché. Čo s ňou však urobiť, to je naozaj ťažká vec.

Neznámy autor

**sv. Klára
11. august**

Správu o posledných dňoch jej života a „odchode domov“ podáva Tomáš z Celana. Napriek tomu, že prežívala veľké bolesti, dokázala utešovať a potešovať

iných. Keď sa jej rodná sestra Agnesa so slzami v očiach pýtala:

„Prečo ma opúšťaš? Prečo neprosíš Boha, aby ťa uzdravil a ešte ťa nechal medzi nami?“, svätica odpovedala: „Je to Božie želanie a vôľa, aby som sa s vami rozlúčila. Čoskoro po mne prídeš k Pánovi a pred mojím odchodom ti udelí ešte veľkú útechu.“

Sv. Agnesa skutočne zomrela 15. alebo 16. novembra 1253, iba tri mesiace po svojej sestre. Bolesti smrteľného zápasu sv. Kláry trvali niekoľko dní, keď počas posledných sedemnástich dní už nemohla prijať žiadnu potravu, Pán ju obdaril takou silou, že všetkých, čo k nej prišli, povzbudzovala v službe Kristovi.

Keď ju brat Rainaldo vyzýval na trepezlivosť v dlhom mučeníctve, odpovedala: „Najmilší brat, odkedy som skrze Božieho sluhu Františka spoznala milosť môjho Pána, nie je mi nijaký trest príťažký, nijaké pokánie priveľké a nijaká choroba pritvrdá.“ Klára obrátila pozornosť aj na svoje duchovné dcéry. Zavolala si ich k sebe a napomínala ich, aby aj bez nej statočne vytrvali na správnej ceste, hoci im už viac nebude môcť byť sprievodkyňou. Dôrazne im kládla na srdce, aby zachovávali

Privilégium paupertatis a vždy zostali verné príkladu sv. Františka. V piatok 8. augusta začalo trojdnie Klárinho obetovania. Sestra Bonaventúra bola spolu s

ostatnými sestrami pri jej lôžku. Svätica tichým hlasom odporúčala svoju dušu slovami: „Choď v pokoji, budeš mať dobrý sprievod. Ten, ktorý ťa stvoril, predvídal o tebe, že budeš svätá, a keď ťa stvoril, vliat ti Svätého Ducha. A potom ťa strážil ako matka svoje dieťaťko.“ Klára hovorila aj o Najsvätejšej Trojici „a iné Božie slová, ktorým by nerozumeli ani učenci“, píše Tomáš z Celana. Keď sestra Bonaventúra pri lôžku zomierajúcej uvažovala o jej veľkosti a svätosti, cez zaslezené oči uvidela „veľký zástup panien v bielych šatách, všetky mali na hlavách koruny. Jedna z nich vynikala veľkosťou a krásou, kráčala žiariac nad ostatné; z jej koruny, ktorá sa podobala prevrtanej kadidelnici, vychádzal taký jas, že sa noc v dome premenila na denné svetlo. Pristúpila k lôžku, na ktorom ležala Kristova nevesta, láskyplne sa nad ňou sklonila a nežne ju objala. Panny vybrali krásnu látku, so svätou horlivosťou obliekli Kláru a vyzdobili svadobnú miestnosť“. V nasledujúci pondelok sv. Klára zomrela.

Na jednom obrázku je sv. Klára znázornená so zdvihnutou pravou rukou, v ktorej drží pochodeň. V dnešných časoch zachmúrených zlobou nám sv. Klára svieti svojou pochodňou, prežaruje naše srdcia Kristovou láskou.

Spracoval PETER MATEJ OVČIARIK OFM

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku